

197
страница. Това беше някаква девойка, която проклинаше вятъра, който немирно надуваше и отвяваше роклята Й. Смирненски ме погледна въпросително и каза:

- Къде е вятърът?

- Кой вятър?

- Този дете духа тука, в картината. Виждаш ли го?

- Виждам го.

- Къде е, посочи го?

- Ами ето, дете духа по роклята на момичето.

2 Не той, посочи ми втория вятър.

- Какъв втори? Да неискат сто ветрове да духат.

- Има втори вятър, но ти не си го видял, пак и Титиринов не го е усетил, когато е рисувал дърветата. Я виж клонете им как са се навели на обратна посока с развяната рокля....

Веднага разбрах техническата грешка на нашия млад карикатурист Страхи Титиринов. Това беше неговата първа работа, която се печаташе и ето, излезе с грешка. Роклята новята налязо, а клоните на фиданките се навели в обратна посока - надясно. Поцъках с език, посмахме се от сърце и се разделихме по живо и здраво. Главната грешка се отчете, разбира се, на художникът-карикатурист, но отчасти я носех и аз, като редактор на списанието.

Искам да подчертая с това силния усет и наблюдателност на Смирненски: той бе забелязал грешката при пръв поглед, още с разгръдане на списанието.

■

198

Христо Смирненски и Б. Вродягин бяха едни от най-близките другари. Един ден те се обърнаха към мене с предложение:

- Издаваме ново списание. Излиза след два дни. Даи, ако желаеш, едно две стихотворения за поместване. Но веднага, защото бързаме и време за бавене няма.

Направи странно впечатление особеното държание, бързината и